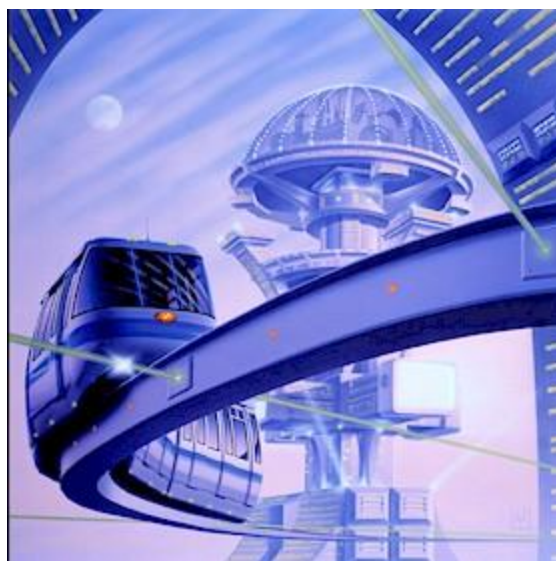

ТИХОМИР ДИМИТРОВ
W.O.W

chitanka.info

Компаниите бяха изградили големия бизнес в комуникациите много преди да се родя. Татко ми е разказвал как в неговата младост хората са нямали възможност да мечтаят за нови технологии. Най-авангардните идеи са се появявали почти мигновено на пазара. Несъмнено трудни времена за писателите фантасти!

Пастрокът ми беше съумял да изгради успешна интернет компания като студент, но в последствие установил, че не може да оцелее под натиска на големите акули в бранша, отказал се и оттогава харчи спестявания.

За да ме разберете правилно, ще ви кажа, че никога не съм докосвал хартия през живота си. Първото нещо, на което учат децата в наши дни, е списъкът с паролите на личната им и финансова информация — без да го знаеш наизуст си загубен, защото не се съхранява никъде. Така още преди да се науча да чета рецитирах банковите си сметки наизуст.

Баща ми не се занимаваше да ме отглежда, беше поверил това в ръцете на опитна софтуерна бавачка. Отнасяше към мен като към недвижимото си имущество, което беше поверил в ръцете на електронен нотариус, защото „собствеността задължава“, както обичаше да казва той.

Майка си не помня. Мисля, че баща ми също не е съвсем сигурен коя точно е тя. Може да звучи парадоксално, но мама никога не ми е липсвала.

Един от уроците на половото ми съзряване беше, че вероятно никога няма да правя секс в истинския смисъл на думата, защото забавленията по Интернет са толкова реални, същевременно ефективни, многобройни и лесно достъпни, че на никой вече не му се налага да търси контакт в несъвършенството на човешките взаимоотношения. С тази мисъл и с мисълта, че може би никога няма да напусна дома си, израснах в този дом, без да го напускам.

Получих образованието си в престижни университети, без да познавам нито един от колегите си на живо. Вместо да излизам с приятели пусках триизмерното видео или се включвах в „Системата на седемте сетива“ и търсех ефективни пространства в Интернет, от които никога не знаеш какво може да изскочи. Развлекателната индустрия, наречена за краткост W.O.W (World Of Wonders) — „Свят на чудесата“, беше кръстена на едно телевизионно шоу от края на 20 век. Тя постепенно измести триизмерната мултимедия от глобалния пазар.

Макар и изолирано, животът продължаваше да си тече. Е, не липсваха вълнуващи мигове — когато намериш някакво ново преживяване в Интернет, например.

Тази история нямаше да съществува, ако не бяха увеличилите се злоупотреби с възможностите на нанотехнологиите за манипулиране на човешкото съзнание в състояние на сън. Опасността се криеше в рекламните сънища, излъчвани от всеки безобиден микродомакински уред.

В рекламните сънища няма нищо незаконно. Всеки може доброволно да се абонира за тях или да прекрати абонамента си по всяко време, когато пожелае. Целта им е телепатично да те информират за наличните продукти и услуги, които ползваш, без да ти се налага да отделяш време, за да ги търсиш. Уредите се продават с включена опция по подразбиране. „Ние ви помагаме, без особени усилия и загуба на време, да стигнете до най-правилния избор“ — гласеше мотото на повечето „независими“ рекламни консултанти.

Докато се оказа, че има хора, които са готови да злоупотребят с възможностите на новата медия. Терористите могат да подтикнат всеки избран потребител към убийство, самоубийство, полудяване или друга трагедия. Такива проблеми прокуратурата не ги разследва. Полудееш ли, отиваш в лудницата и стоиш там до края на живота си,

понякога без да знаеш защо. Никой няма да търси виновник за твоята лудост. Да си луд в наши дни е изцяло в реда на нещата!

Но може би заплахата се крие именно в W.O.W индустрията, а не в рекламните сънища. За разлика от всички по-рано измислени забавления W.O.W предизвиква чисти емоции на подсъзнателно ниво, без да е необходим допир, звук, картина, миризма и прочие симулации на действителността. Освен това, W.O.W пространствата в шестото поколение на Интернет се местят постоянно, следвайки някакъв собствен алгоритъм на придвижване, който никой досега не е успял да разгадае. Истинско удоволствие за потребителя е след цял ден търсене да намери онова вълнуващо преживяване от вчера и отново да се изправи лице в лице срещу страха, да речем. Или да изпита надежда. Да почувства отчаяние. Без да знае какво се крие зад затворената врата...

Наркотик, биха заключили много хора. Да, точно така! Силно пристрастителен, абсолютно законен и напълно безопасен за здравето. Ако изключим партньора ми по шахмат Бил, който умря от препиване с „Кока-Кола“, след като попаднал в някакво W.O.W пространство, заразено с рекламен вирус. За други подобни случаи не бях чувал, докато не започна връзката ми с Лили.

Лили е истинската Тя в моя живот. Прекарвахме по-голямата част от деня си заедно в търсене на забавления, макар и да живеехме на 13 000 км един от друг. В годините на моето юношество това се смяташе за напълно нормално. Дори един ден бяхме стигнали до там с баща ми да поръчаме билети за нейния град. Пътуването щеше да ни отнеме точно един час. Таксито на орбиталната компания те взима директно от терасата на 69-ия етаж, лети с бясна скорост по въздушните магистрали до най-близката орбитална гара, откъдето Lufthansa те транспортира с полет през стратосферата за половин час до обратната страна на земното кълбо.

Тъй като на малко хора им се налага да пътуват физически в наши дни — по обективни причини — всички компании за транс-океански полети отдавна са фалирали. Остана само немският гигант, поддържащ монополно високи цени. Не това ни спря с баща ми. Както вече казах, той има известни спестявания. Разтревожи ме мисълта, че физическата среща с момичето може да провали всичко. Прекратих резервацията и нещата продължиха по старому.

Лили се занимаваше с научноизследователска дейност в областта на изкуствения интелект. Много пъти бях чел теорията ѝ за критичната маса на информацията — една идея на древните писатели-фантасти, начело със Станислав Лем, която в наши дни се е превърнала в модерна научна доктрина. Според нея чистата информация, като такава, има реално измерима физическа маса, а натрупаната дигитална информация в глобален мащаб има собствена критична маса. Достигането ѝ води до преобразуване на енергията в материя и до загубване на информацията.

Параноичната мисъл на старите футуролози, че критичната маса ще заличи човешката цивилизация, като се трансформира в една-единствена молекула с много голяма плътност, не се сбъднаха. Учените овладяха този процес.

Налице бяха други, съвсем реални опасности. Лили напредваше много бързо в своето изследване и аз участвах с интерес като наблюдател в научните дискусии, които водеше. Моята приятелка твърдеше, че намаляването на обема и увеличаването на скоростта на микропроцесорите при 100% автоматизираното производство на чипове би довело до самостоятелна поява на изкуствен интелект (ИИ).

Тя беше убедена, че изкуственият разум вече съществува и в момента лавинообразно расте, самообучава се и превзема всички поколения на Мрежата, дори най-стария ѝ, графичен вид. Почти без да спи Лили разследваше ИИ във всичките му форми, но все още не разполагаше с достатъчно доказателства, с които да убеди света за надвисналата опасност.

Реших да се ожения за нея след една 36-часова дискусия по този въпрос. Умните жени много ме привличат! Лили се съгласи почти мигновено. На въпроса ми защо не се е омъжила досега, тя отговори: „Ами, никой не се е сетил да ми предложи.“ Подписахме договора за 15 секунди, след една седмица най-добрата проба от семенната ми течност беше на нейния адрес, а след девет месеца първото ни, заплодено в изкуствени условия, дете се появи на бял свят. Роди се момиче, защото решихме, че искаме синът ни да има по-възрастна сестра. По закон никой няма право на повече от две деца. След определена възраст момчето отива да живее при майка си, а момичето — при баща си. После си ги разменят.

В началото на брака ни до пълното ѝ съзряване Кристина остана да живее при майка си. В същото време аз отгледах сина ни Давид. Когато навършиха пълнолетие си ги разменихме и заживяхме като истинско, щастливо семейство.

Докато пиша този текст дъщеря ми развива домашното си от университета на съседния терминал. Става дума за някаква програма за моделиране на човешкото съзнание с профилактична цел в предучилищната възраст. Кристина реши да става педагог, въпреки че беше програмирана за компютърен инженер и никой не можа да я разубеди! За мен нямаше значение. Баща ми поема всички разноси, така или иначе.

Виждам го почти ежедневно, но не сме се прегръщали като баща и син от няколко години. Той живее при една жена, с която се отдават на старомодни забавления, като алкохолно опиянение, плътски допир и други гнусотии. В крайна сметка, личният му живот не ме интересува.

Интересното в случая е, че след толкова години неуморен труд Лили продължаваше да работи по теорията си за ИИ. Най-шокиращото откритие я завари неподготвена преди няколко дни.

Световните медии гръмнаха, че W.O.W терористите са ИИ, а не живи хора. От определен момент нататък компютрите са започнали да произвеждат ИИ, който живее свой собствен живот и манипулира сънищата на хората. Като водещ специалист в тази област приятелката ми загуби целия си авторитет, защото големите компании бяха поверили крупни бюджети в ръцете ѝ за научноизследователска дейност, а вече дори новинарските агенции знаеха истината. Или поне част от нея. Някой някъде я беше изпреварил. Или забавил.

Тази сутрин се събудих с ужасно главоболие, неприятен вкус в устата и още по-неприятни предчувствия. Личният компютър на Лили ми съобщи с прискърбие, че собственичката му се е самоубила в 3.35 ч. брюкселско време. За доказателство приложи снимков и видео материал от инцидента, както и достоверни полицейски репортажи относно картотекирането на смъртта ѝ. Не беше оставила предсмъртна бележка.

Нямаше нужда от такава. Искях да съобщя на баща си за решението, което взех, но цял ден няхах никакъв достъп до него. Със сълзи на очи приключвам този текст и съм твърдо решен да не оставя програмата да го допише сама.

Ако по някакъв начин четете това и все още не сте преживели описаните по-горе събития, значи със сигурност учените най-после са открили начин да изпращат информация назад във времето. Това е последното ни оръжие срещу ИИ. Спрете си компютъра или както там го наричат и го хвърлете през прозореца. Само това ще ви спаси от гибел. Иначе един ден ще се хвърлите от прозореца на 69-ия етаж. Като мен.

Край. 26 юни 2099 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.